

Anul 61

Seria II-a

Nr. 573

ALBINA

REVISTA SAPTAMINALA A ASEZAMINTELOR CULTURALE

Miercuri

17 decembrie 1958

8 pagini

15 bani

Pentru a doua oară, echipa de teatru din comuna Budișteni, raionul Topoloveni, și-a înscris numele pe lista laureaților. Interpretând piesa „Nemaipomenita furtună” de M. Davidoglu, această echipă, ai cărei in-

terpreși principali sînt soții Fintineru, s-a bucurat de aprecierea unanimă și a obținut premiul I la finala Festivalului biennial de teatru „I. L. Caragiale”.

De curînd s-a încheiat ultima fază a Festivalului biennial de teatru „I. L. Caragiale”. Au venit la București artiști amatori din toate colțurile țării, nu numai să se întrecă între ei ci să demonstreze că astăzi, în condițiile regimului democrat-popular, prin grija partidului și a guvernului, arta poporului nostru se înalță către culmi la care nici nu se putea visa în trecut.

Ce poate fi mai grăitor în această privință decât faptul că la faza intercomunală a primului nostru festival de teatru sînt de amatori au participat peste 5.500 colective dramatice, 250 de teatre de păpuși și peste 3000 de cititori, recitatori și cititori artistici? Față de anii trecuți s-a mărit în mod simțitor numărul colectivelor teatrale sătești și aceasta este o realizare însemnată.

Dar primul festival al teatrului de amatori a dus nu numai la mărirea numărului de formații, ci el a dovedit, în același timp, o mai bună orientare în alegerea repertoriului, care de astăzi dată a fost mai strîns legat de viața nouă a satului. Cele mai multe echipe sătești s-au prezentat în concurs cu piese care militează pentru transformarea socialistă a agriculturii. Astfel sînt „Tîrgul inimilor” de Tiberiu Vornic, „Nunta Ioanei” de Valeriu Luca, „Bucuroși de oaspeți” de Gh. Tențulescu și altele.

Un alt fapt pozitiv pe care l-a arătat festivalul a fost creșterea nivelului artistic al spectacolelor. Un mare număr de echipe artistice a reușit să prezinte spectacole de reală valoare artistică. Spectacolele date de echipele participante în concurs au atras un mare număr de spectatori. Peste 3.500.000 de oameni ai muncii au vizionat

Un bilanț rodnic AL TEATRULUI DE AMATORI

spectacolele colectivelor dramatice sătești ceea ce reprezintă un succes deosebit al artei noastre de amatori.

Îmbucurător este și faptul că a crescut mult activitatea obștească a echipelor de teatru. Aproape fiecare colectiv participant la concurs a dat în medie 10—15 spectacole, atât în satul respectiv cit și în alte localități. Așlasi lucru se poate spune și despre echipele de teatru ale caselor raionale de cultură, care nu s-au mulțumit

de CORNELIA FILIPAȘ

director în Ministerul Invățămîntului și Culturii

să dea spectacole numai la centrele de reședință, ci au mers în nenumărate sate ale raionului. Și nu trebuie uitat nici faptul că cei peste 100.000 de artiști amatori care fac parte din colectivele dramatice sînt în același timp și agitatori, și activiști pe tărîm obștească. Cu ajutorul artei, ei lămuresc și mobilizează masele în activitatea de construcție a socialismului în patria noastră.

Festivalul de teatru a arătat însă că mai sînt încă multe neajunsuri, mai ales în sectorul dramaturgiei pentru sate. Cu prilejul acestui concurs a ieșit la iveală că la sate se joacă un număr foarte restrîns de piese. Aceasta pentru că lipsesc lucrările dramatice într-un act, interesante,

variate și cu o tematică multilaterală, lucrări legate indeosebi de problemele transformării socialiste a satului.

Nu avem încă piese care să vorbească despre

consolidarea gospodăriilor agricole colective, piese a căror acțiune să se petreacă în aceste unități ale agriculturii socialiste și care să prezinte transformările din conștiința și viața oamenilor noi de la sate. Lipsesc piese care să vorbească despre problemele educației tineretului, despre viața nouă a tărînimii noastre muncitoare în condițiile regimului democrat-popular. Lipsesc aproape cu desăvîrșire comedii, care sînt mult apreciate la sate. Avem însă toată încrederea că scriitorii care au plecat și care vor mai pleca la sate, răspunzînd astfel la chemarea biroului Uniunii Scriitorilor, se vor apropia cu dragoste și de problemele teatrului sătesc de amatori și vor crea noi și valoroase piese pentru repertoriul acestor formații.

Festivalul teatrului de amatori s-a încheiat, dar cu aceasta nu trebuie considerat că a luat sfîrșit și activitatea teatrală la sate. Dimpotrivă, atât echipele care au participat la concurs cit și cele care n-au participat trebuie să-și continue activitatea cu aceeași însuflețire ca și în timpul festivalului. Ele trebuie să-și îmbogățească necontenit izbinzile pe drumul dezvoltării mișcării artistice de amatori, pe drumul răspîndirii în popor, prin glasul artei noi, militante, a înaintatelor idei ale socialismului. Activitatea formațiilor artistice de amatori trebuie să contribuie din ce în ce mai mult la mobilizarea și educarea socialistă a oamenilor muncii, la antrenarea lor în munca avîntată pentru făurirea vieții noi în patria noastră.

"INIMĂ DE OȚEL"

In curând pe ecranele cinematografele de la căminele culturale din întreaga țară vor rula — în premieră — peste 25 de filme artistice, care pot fi vizionate în cadrul „Festivalului filmului la sate”.
Vă prezentăm una dintre aceste producții, filmul „Inimă de oțel”, realizat de un grup de cinești ai studioului din Erevan — „Armenfilm” — după un scenariu de Mark Maximov.

Scenă din film

Sintem în anul 1905. Mișcarea revoluționară din Tiflis are neapărată nevoie de dinamită. Siguranța și jandarmeria țaristă împinzise controalele, urmarea și a-resta incontinuu pe revoluționari. Și totuși lăzile cu dinamită se găseau în trenul ce pleca din Petersburg. Imaginile filmului ne arată un compartiment de elasa I. Cine ar bănuși că sub haina elegantă a tinărului ofiter rus, contele Dadiani, care vorbește vesel și nepăsător cu un colonel de jandarmi, s-ar putea ascunde chiar viteazul insoțitor al transportului de dinamită?

Cine-i oare acest tinăr, cu sin-gere rece, care nu cunoaște frica? Este Semen Arșakovici Petrosian, cunoscut mai mult sub numele de Kamo. Scenele se succed cu repeziciune, arătându-ne minunatele fapte vitejești ale acestui neînfricat erou ce și-a dăruit în întregime viața revoluției, servind ca pildă de eroism generațiilor de tineri care i-au urmat. Iată-l ducând la bun sfârșit alte sarcini. În plină zi este atacată diligența care transporta la administrația financiară banii jefuiți de la popor. Spre uimirea tuturor, cei care atacaseră diligența erau chiar polițiștii de pază ce staționaseră în piață, în frunte cu șeful lor Minsky. E vorba, bineînțeles, tot de Kamo și de tovarășii săi deghizați în polițiști. Kamo nu cunoaște odihna. Ni-ci o sarcină trasată de partid

nu i se pare grea, de nerealizat. El este incredințat că un adevărat revoluționar se verifică prin faptele pe care le face în viața sa. Și Kamo iubea nespus viața și libertatea poporului său. Iată-l într-o nouă misiune, cu atât mai grea, cu cât trebuia să-și părăsească patria și să plece în Germania pentru a lua contact cu comitetul revoluționar de acolo. Dar de-abia ajuns, este trădat și cade în mâinile poliției. Întemnițat în închisoarea Moabit, Kamo va trebui să treacă prin încercări deosebit de grele. Dar pentru că judecarea sa ar fi creat posibilitatea inscenării unui proces împotriva partidului, el se preface nebun. O nebunie care-i va cere să facă eforturi aproape supraomenești: să convingă pe chinătorii săi că în adevăr și-a pierdut mințile, că trupul său nu simte durerea. Urmează expertize după expertize, medicale și polițienești, în care călăii închisorii fac tot ce este posibil ca acesta să mărturisească adevărul. Kamo este dur ca un oțel. Ultimul cuvânt, de care depinde soarta sa, este acela al profesorului doctor Otto Schiller și acesta, deși își dă seama că eroul nostru nu este nebun, confirmă boala. Kamo este trimis în patria sa, dar ajuns acolo este predat jandarmeriei din Tiflis și întemnițat. Tovarășii săi de luptă, femeja care-l iubește și nu înce-tează să-i păstreze credință, îl a-

jută să evadeze. Kamo a albit înainte de vreme, deși el este încă foarte tânăr. Omul cu inimă de oțel este din nou liber. El intră în ilegalitate și este nevoit să părăsească Caucazul. De neuitat rămâne în mintea și inima spectatorului scena întâlnirii neînfricatului Kamo cu marele Lenin. Văzînd că revoluționarul Kamo nu are palton, Lenin îi oferă acestuia haina sa. Un simplu gest. Dar cită omenie, cită grijă și ce dragoste nețărmată purta marele conducător tovarășilor săi de luptă. Această întâlnire îi va da noi forțe revoluționarului Kamo, și va rămâne pentru el un moment de neuitat. El va pleca într-o nouă misiune, la fel de grea ca și celelalte: de data asta „cetățeanul Petrov” va pleca în zona ocupată de Denikin, înfruntînd noi primejdii...

Sfârșitul filmului ne face să ne dăm seama de ce profesorul și-a călcat peste conștiința sa profesională de medic și salvîndu-l de la moarte, mărturisea despre Kamo: „Ce inimă de oțel trebuie să aibă acest om”.

După ce lumina se va aprinde în sală și ochii vor lăsa mintea și sufletul să ne vorbească, nu putem să nu spunem și noi: „Ce inimă de oțel a avut acest înflăcărât erou al poporului gruzin, Semen Arșakovici Petrosian, rămas în amintirea poporului sovietic sub denumirea de „neînfricatul Kamo”.

S-a deschis „Săptămîna cărții romînești”. Intrată în radiția ultimilor ani, ea constituie un bilanț rodnic, o manifestare categorică și grăitoare a noii noastre culturi.

În bazele care s-au deschis în toate orașele țării, pe standurile din biblioteci sau din întreprinderi, numărîrate cărți noi, beletristice, de știință, cărți tehnice etc. Își așteaptă cititorii în acest an mai numeroși, mai exigenți.

În Capitala țării, în principalele orașe, precum și în unele sate ale țării, scriitorii se vor întâlni cu cititorii. Aceasta va constitui un prilej nimerit, pe de o parte pentru cititori ca să-i cunoască pe scriitorii, iar pe de alta pentru ca aceștia din urmă să ia cunoștință de preferințele, de eforturile și biruințele acelorora pentru care ei creează. Pe drept cuvînt numiți ingineri ai sufletului omenesc, scriitorii sînt chemați să oglindească în operele lor realizările regimului nostru de-

mocrat-popular, să ajute la construirea socialismului, contribuind la transformarea conștiinței oamenilor.

Tocmai datorită faptului că astăzi cartea are un rol important în opera de educație comunistă, literatura trebuie să oglindească viața în dezvoltarea ei multilaterală, să slujească nemijlocit cauza întregului popor muncitor.

„Săptămîna cărții romînești”, bilanț al creației noastre originale, oglindește cu prisosință faptul că scriitorii își îndeplinesc an de an mai bine această nobilă misiune.

Trebuie să amintim că în acest an, principalele noastre edituri: Editura pentru literatură și artă, Editura tineretului etc. împlinesc zece ani de activitate.

Bilanțul celor zece ani de activi-

tate editorială se oglindește în cifrele impresionante, care reprezintă mii de titluri și milioane de exemplare.

Astfel, în acești zece ani, numai în cadrul Editurii tineretului au apărut 3412 titluri cu un tiraj total de 53.582.000 exemplare, dintre care în limbile minorităților naționale 873 titluri cu un tiraj total de 3.964.000 exemplare.

Cifrelor de mai sus li s-ar mai putea adăuga încă multe, la fel de grăitoare. Ele oglindește grija mare pe care o acordă regimul nostru democrat-popular educării comuniste a tinerelor generații, formării conștiinței lor patriotice, cultivării internaționalismului proletar, a devotamentului și pasiunii înflăcărâte pentru cauza socialismului și a comunismului.

Cu prilejul „Săptămîinii cărții romînești”, pretutindeni, în toate colțurile țării, la orașe și sate, au loc numărîrate și variate manifestări culturale: întâlniri cu scriitorii, conferințe, consfătuiri, simpozioane, prezentări de cărți etc. Sute și mii de oameni, muncitori din uzine și fabrici, țărani muncitori se întrunesc să discute despre cărțile apărute, să-și exprime preferințele, să solicite ca viața lor, munca lor pe frontul victorios al socialismului să fie în și mai mare măsură și mai veridic oglindește în literatură.

Tocmai pentru aceasta ni se pare important de amintit chemarea biroului Uniunii Scriitorilor adresată tuturor scriitorilor de a lua parte în această iarnă la activitatea culturală de la sate. La acest apel au răspuns și scriitorii. Cunoașterea tot mai aprofundată a realităților noi din satele noastre, cu alte cuvinte apropierea de viață, nu poate avea decît un efect salutar asupra operelor literare ce vor fi scrise și acest lucru se va oglindește, fără îndoială, cu prilejul bilanțului viitoarei „Săptămîni a cărții romînești”.

THEODOR CONSTANTIN
redactor șef la Editura tineretului

Școala de 7 ani

Împietirea din ce în ce mai strînsă a științei cu practica, nivelul crescînd de mecanizare și automatizare a proceselor de producție pe baza tehnicii noi, în continuu progres, cer astăzi ca oamenii muncii din țara noastră să aibă un orizont larg de cunoștințe. Oamenii muncii din uzine, ca și cei de pe ogoare, nu pot presta o muncă calificată și cu randament decît folosînd în practica lor zilnică, procedee cu o bază științifică complexă. Cunoștințe temeinice de matematică, de fizică, de chimie, de biologie sînt absolut necesare în îndeplinirea cu succes a multor lucrări, ale căror rezultate erau lăuate înainte pe seama în-tîmplării, a unei îndemînări meșteșugărești.

Viața noastră obștească, a cetățenilor care participă activ la rezolvarea problemelor de ordin politic, economic și gospodăresc, cere astăzi o orientare sigură, bazată pe cunoștințe tot mai ample de economie, de istorie și de geografie, pe o pregătire serioasă ideologică și politică, pentru a face față îndatoririlor care ne stau în față, cu pricepere și răspundere personală.

Condițiile noastre de viață se îmbunătățesc an de an. Folosim tot mai frecvent și pe o rază tot mai mare, mijloace ale culturii ca: radio, presă, teatru, cinematograful, biblioteci, conferințe etc. Ne îngrijim mai atent sănătatea și simțim mai viu necesitatea de a ne întreține și a ne spori vigoarea corpului pentru muncă. Ne

de PETRE DRĂGOESCU

președintele Consiliului Superior al Școlilor

apropiem continuu bunurile civilizației. Toate acestea nu pot ajunge însă la îndemîna noastră decît dacă le înțelegem rostul și însemnătatea.

Iată de ce, generalizarea învățămîntului de 7 ani a devenit o necesitate vitală pentru poporul nostru, atît pentru ridicarea nivelului său cultural, cît și pentru pregătirea sa profesională.

Hotărîrea Consiliului de Miniștri nr. 4035/1958 care prevede cuprinderea în învățămîntul de 7 ani a tuturor absolvenților de 4 clase în localitățile unde există școli de 7 ani, precum și extinderea actualei rețele de școli de 7 ani în regiunile rămase în urmă și în localitățile care pot asigura efective normale pentru cel puțin o serie de elevi la clasele V-VII, este cît se poate de bine venită.

Potrivit măsurilor luate, numărul școlilor de 7 ani a crescut chiar din acest an școlar cu 227 unități, iar numărul elevilor absolvenți ai școlilor de 4 clase, înscriși în clasa a V-a s-a ridicat la cifra de 223.000 de elevi, față de 190.659 cîți erau în anul trecut.

Înțelegînd rostul și însemnătatea acestei hotărîri, în majoritatea regiunilor țării, părinții s-au îngrijit să-și înscrie copiii în clasa V-a în regiunile Timișoara, Constanța, Hunedoara, cuprinderea absolvenților școlilor de 4 clase în clasa a V-a s-a făcut în proporție de 90-92 la sută. Aceasta arată că învățătura la un nivel mai ridicat constituie o necesitate vitală pentru oamenii muncii, fapt care se constată și din aflul mare de înscrieri la cursurile serale.

Învățătura însă nu se cîștigă decît cu răbdare și mai ales cu stăruință. Suma de cunoștințe care se însușesc în clasele V-VII constituie un sistem înche-gat. Numai după terminarea întregului ciclu se poate vorbi de o pregătire îndeustulătoare. A te mulțumi numai cu o clasă două, din acest ciclu, înseamnă a sili un copil să plardă pasul generației sale în drumul către cucerirea științei, înseamnă a-l lăsa în afara celor ce merg înainte și a-l destina, de la început, unei munci de ordin inferior. Care părinte conștient își poate lua această răspundere? Care cetățean ce-și iubește fierbînt patria va lăsa cu inima ușoară să se risipească forțe ce pot contribui la înflorirea ei? Socialism, dimpotrivă, că nu trebuie preocupată nici o osteneală pentru ca tinerile noastre generații să intre în viața cea nouă bine pregătite pentru a o trăi și a o îmbogăți.

Numeroasele școli de meserii și agricole care-asteaptă după terminarea învățămîntului de 7 ani, școlile profesionale, școlile medii, sau intrarea de-a dreptul în producție, după o scurtă pregătire de specializare, sînt tot atîtea prilejuri de a valorifica anii de studiu din învățămîntul de 7 ani într-o muncă mai calificată și cu randament sporit.

Școala de 7 ani devine an de an baza culturii noastre generale de masă și, ca atare, ea trebuie înconjurată cu o deosebită grijă de toate organele de stat și obștești. Amenajarea de noi săli de clasă — pe alocuri și internate — mobilier, material didactic, ateliere și terenuri experimentale, iată sarcini care trebuie să rămînă mereu în atenția atît a organelor locale cît și a părinților și a tuturor celor care iubesc învățătura.

Sărbătoarea CĂRȚII

**B
U
N
I
C
U
L**

A venit bunicul la oraș
Cu cămașa albă, cu țifari.
Primăvara parcă poartă-n pași
Nerăbdare-n ochii lui sprintari.

Iată-l se oprește. O vitrină
Cărți în ea. Privirile îl ard.
Chipul lui se-mbracă în lumină...
Doar pe el îl văd pe bulevard.

Trece pragul. Iarăși se oprește
Și-apoi spune-ncet, dar fericit:
„Rogu-vă să-mi dați, — în romînește
Șolohov, Pămînt desțelenit”.

Iar pornim. Un vînt călduș adie.
El privind în carte tot mereu
Spune: „n sat la noi, la librărie
S-a vindut și-am vrut s-o am și eu”.

M-a cuprins aducerea-aminte...
Moșul meu a fost analfabet
Și mai știu c-a fost argat-nainte...
Prindeți aripi, cinturi de poet.

NICOLAE NASTA

Pentru o recoltă bogată de sfeclă de zahăr

Fiecare om cinstit și devotat regimului nostru este mândru și privește cu legitimă încredere mărețele cifre de viitor expuse de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej în recenta plenară a C.C. al P.M.R., știind că nu peste multă vreme ele vor deveni fapte. Oamenii muncii din industrie ca și cei de pe ogoare își manifestă mândria și încrederea lor în măsurile stabilite de plenară, angajându-se să lupte pentru traducerea lor în viață.

În raionul nostru, de exemplu, domnește astăzi o atmosferă plină de însuflețire. Vezi peste tot colective întregi care discută, întocmesc planuri sau stabilesc măsuri în vederea aceluiași scop, realizarea cu succes a sarcinilor izvorite din lucrările plenarei. Vorbind despre necesitatea sporirii producției bunurilor de consum, tovarășul Gheorghiu-Dej a arătat între altele că în ce privește cultivarea sfeclei de zahăr nu a fost extinsă pe măsura posibilităților și în zonele prielnice ei. Printre regiunile citate ca exemplu negativ în această privință se numără și regiunea noastră, regiunea Stalin. Ceva mai mult, Expunerea a amintit chiar de zonele din jurul fabricii de zahăr Bod, fabrică cuprinsă în raionul nostru. Imediat după plenară, comitetul executiv al sfatului popular raional a analizat cu multă aprofundare cum de a fost posibil să se restrângă cultura sfeclei de zahăr în raionul nostru, când într-adevăr această plantă are aici toate condițiile favorabile să se dezvolte. Raionul Codlea este așezat în șesul Birsei și are un climat și teren tocmai bun pentru cultivarea sfeclei de zahăr. Din analiza noastră s-a desprins că pînă acum munca comitetului executiv s-a rezumat la încheierea contractelor cu producătorii sfeclei de zahăr fără să urmărească felul cum se cultivă această plantă, cum se aleg terenurile și fără a-i îndruma pe producători cum să obțină producții cât mai ridicate. Pentru a înlătura aceste lipsuri, comitetul nostru executiv a organizat în ziua de 4 decembrie 1958 o consfătuire la care au fost invitați toți președinții sfaturilor populare comunale, președinții gospodăriilor agricole colective, cooperativelor agricole de producție și întovărășirilor agricole, ingineri și tehnicieni agricoli, agenții

de cultură ai fabricii de zahăr Bod etc.

Consfătuirea a scos la iveală o serie de lucruri deosebit de interesante. Sînt gospodării agricole colective sau întovărășiri agricole care au obținut anul acesta producții diferite la sfecla de zahăr, deși au avut aceleași condiții naturale. C.A.C. Hălchiu, bunăoară, sau C.A.C. Ghimbav au realizat în medie aproape 25.000 kg. sfeclă de zahăr la hectar. Altele abia de au ajuns la 10—20.000 kg. la hectar. Pe de altă parte C.A.C. Hălchiu a realizat după o suprafață de 97 hectare cultivate cu sfeclă de zahăr în 1958 peste un milion de lei, fără să mai amintim de marile cantități de zahăr și borhot primite în mod gratuit de la stat. După cum se vede, această cultură aduce însemnate beneficii producătorilor. Atunci, care sînt cauzele care au dus la restrîngerea culturii acestei plante?

Discuțiile purtate în cadrul consfătuirii au dat un răspuns limpede acestor întrebări. În primul rînd este vorba de faptul că sfatul popular raional nu a luat măsurile corespunzătoare atunci cînd a constatat că în raion se cultivă din ce în ce mai puțin sfecla de zahăr. După aceea a fost clar pentru fiecare dintre noi că unii producători au ocrotit cultura acestei plante care cere o îngrijire specială și o muncă mai complexă, care implică aplicarea cu strictețe a unor cerințe ale agrotehnicii înaintate, cum ar fi: însămînțare cu o anumită densitate la hectar, prașilă după fiecare ploaie, buchetare etc.

Pomînd de la sarcinile ce rezultă din Expunerea tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej precum și de la aceste concluzii ale consfătuirii noastre, comitetul executiv al sfatului popular raional a stabilit un plan de măsuri tehnico-organizatorice avînd drept scop extinderea suprafețelor cultivate cu sfeclă de zahăr și creșterea producției la hectar. În primul rînd s-a format o comisie de ingineri care va depista terenurile ce urmează să fie cultivate cu această plantă. La ora actuală sînt cunoscute deja și marcate toate parcelele, iar pentru a fi pregătite în cele mai bune condițiuni, comitetele executive ale sfaturilor populare comunale au în-

ceput să-i instruiască pe cultivatori cum să execute lucrările de cultură a sfeclei de zahăr, începînd de la însămînțare și pînă la recoltare.

O dată alese, terenurile noi ca și cele vechi au și început a primi îngrijirile suplimentare de care au nevoie. De asemenea la însămînțare se va ține seama ca semințele să fie numai din soiurile cele mai productive, alese de pe loturile demonstrative din cadrul caselor-laborator.

În planul său de măsuri comitetul nostru executiv a prevăzut ca prin restrîngerea unor culturi în favoarea sfeclei de zahăr să nu dăuneze producției globale a acestor culturi, ci să crească producția medie la hectar, fie că e vorba de cartofi, orz sau porumb. În plus, s-au mai luat măsuri ca în fiecare gospodărie colectivă, cooperativă agricolă de producție sau întovărășire să se dezbată problema importanței culturii sfeclei de zahăr ca mijloc sigur de mărirea veniturilor și asigurarea bazei furajere pentru creșterea animalelor. De asemenea, se va urmări cu atenție ca în toate cercurile agrozootehnice existente în raionul nostru să se studieze în mod deosebit viața acestei plante.

În momentul de față, una din preocupările noastre principale este ca acest plan de măsuri tehnico-organizatorice să fie cit mai curînd și mai bine tradus în viață. Cît despre rezultatele acestor măsuri vom vorbi în toamna anului viitor.

DINU MARIN
președintele comitetului executiv al sfatului popular raional Codlea

„... Pentru sporirea producției agricole are o mare însemnătate extinderea lucrărilor de hidroameliorații; în acest scop în 1959 se vor aloca 375 milioane lei, față de 160 milioane de lei în 1958. Lucrările de îndigui și desecări vor cuprinde în anul 1959 o suprafață de 230.000 hectare, iar cele de irigații o suprafață de 240.000 hectare, ceea ce reprezintă un volum de lucrări mai mare decît cel realizat în întreaga perioadă 1951—1957...“

(Din Expunerea făcută de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej la ședința plenară a C.C. al P.M.R.)

De la STOGOȘĂ LA MERINOS

După ce te-a purtat fără grabă prin stepa bogată presărată cu turme de oi scoase la pascut, trenul oprește în coasta uneia dintre cele mai vechi așezări dobrojene: Coșealac. Această comună este un adevărat cuib de crescători de oi. Ea reunește trei semînții de ciobani.

„Coșealac“, nume de origine turcească, nu înseamnă altceva decît „Marele ied“. Așadar, creșterea caprelor și oilor a fost înțeleptă cînd de căpetenie a întemeietorilor Coșealacului. Acestora li s-au alăturat cu timpul oierii veniți prin partea locului de pe meleaguri sibiene, precum și păcurarii aromîni bășeniți din Macedonia grecească.

Nădejdea păcurarilor din Coșealac a stat multă vreme în oia țurcană. Nimeni nu se gîndea să țină ovine mai de soi și chiar dacă s-ar fi gîndit n-ar fi avut de unde să le ia. Țurcana a continuat să rămînă împărăteasă umilă a stepei. Ea a fost detronată cu mare caznă de propria ei fiică — oia stogoșă — un melis de țurcană cu țigăie. Această corcitură dădea pînă la cel mult două kile de lînă anual. Bună, rea — oamenii făcuseră totuși un pas înainte. Treapta ovinei stogoșă a fost cea mai înaltă pe care a putut-o atinge păcurarul din Dobrogea neocolectivizată. Schimbarea s-a făcut pe încetul și la voia împlinirii. În marele laborator al naturii, pentru a cărui stăpînire țăranul nu era încă înarmat.

În anul 1952, la înființarea gospodăriei colective din Coșealac, membrii colectivității au pornit la drum cu o zestre ovină destul de săracă: 313 capete. Toate — stogoșe.

E grăitor faptul că cei mai buni crescători de oi din comună — Tuleș Geafer, actualul brigadier zootehnic, Nicolae Jurcă, responsabilul fermei de oi, ciobanli Nicolae Mutiș, Costa Buju, Mihai Zălfu, Doga Hristu și Tănase Muzichiaru, oameni care „se știu cu oile de cînd s-au născut“ — au intrat de la început în gospodăria colectivă, însufleții de credința că munca în comun va duce la o dezvoltare neînăutată a oieritului. Așa a și fost. Colectivizarea a înlesnit temeinica organiza-

re a conveierului verde. Avutul colectivei s-a îmbogățit cu trei saivane uriașe. Ciobanul, care altădată n-avea decît fluierul ca să-și alunge singurătatea și uritul, a fost invitat să se întâlnească cu știința în laboratoarele stațiunii de cercetări zootehnice Palas. Nicolae Jurcă a pătruns tainele mîinii artificiale. Era o metodă care venea să răstoarne toată moștenirea de cunoștințe a ciobanului de la „Marele ied“.

Statul le-a dat colectivității berbeci merinos. Proaspătului „operator“ Nicolae Jurcă i s-au pus la îndemînă o cameră de colectare și una de operație. La început, oamenii s-au temut că oile vor rămîne sterpe. Nu s-au născut însă decît miei sănătoși și volnici. A sport numărul făturilor duble și chiar triple. Mortalitatea la mielute a fost lichidată.

Stogoșele s-au prefăcut în lînă fină și apoi în spanci cu lînă fină. Această trecere — diriguată de mina omului — s-a făcut în numai șase ani de zile. La capătul acestui scurt răstimp, colectiva din Coșealac a ajuns să aibă 2.500 de oi. Fiecare spancă dă în mijlociu cite un kilogram și jumătate de lînă mai mult decît dădea o stogoșă. Și sporul de carne e simțitor: o spancă ajunsă la vîrstă sacrificării cîntărește cu cel puțin 20 kg. mai mult decît înaintașa ei.

Cu aceeași strălucire cu care vechează la sporirea întregii producții agricole, colectivității din Coșealac luptă să-și transforme ferma de oi într-o adevărată fabrică de lînă fină.

Expunerea făcută de tovarășul Gheorghie Gheorghiu-Dej la ședința plenară a C.C. al P.M.R. din 26—28 noiembrie a.c. ei au primit-o nu numai cu viu interes, dar și cu multumirea că vor contribui din plin la realizarea sarcinii ce prevede creșterea șeptelului de oi și îmbunătățirea raselor de ovine. Angajamentul lor, statornicit în planul de producție, e următorul: 4.000 de oi pînă în 1960 și trecerea deplină de la varietatea spancă la rasa merinos pe parcursul a 5—6 generații de ovine.

N. CULCEA

6100 TRACTOARE
4700 COMBINE
6200 SEMĂNĂTORI
ȘI ALTE MASINI

GOSPODĂRIILE AGRICOLE DE STAT ȘI S.M.T.-URILE vor fi înzestrate

ÎN ANUL 1959 CU ÎNCĂ

Finala FESTIVALULUI DE T. I. L. CARAGIALE

Scenă din piesa „Fata tatii cea frumoasă”.

Autor - interpreți - spectatori

Valoarea unei piese de teatru n-o poți cunoaște cu adevărat decât în momentul cînd e pusă în scenă și cînd poți să-ți dai seama de influența educativă pe care o exercită asupra celor cărora se adresează.

M-am hotărît să încerc valoarea piesei mele „Fata tatii cea frumoasă” cu colectivul artistic de amatori de la Tg. Ocna și, o dată pusă în scenă, să urmăresc de aproape felul cum este primită de public și cum acționează asupra publicului.

Am luat parte aproape la toate cele 20 de spectacole susținute cu deosebire la sate cu această piesă, de către artiștii amatori din Tg. Ocna. Am stat de vorbă cu oamenii care mi-au inspirat-o și pentru care am scris-o și am găsit în aceștia critici exigenți.

Vorbind despre spectacolul prezentat de casa raională de cultură din Tg. Ocna, nu pot spune decât cuvinte de laudă. Căldura cu care acest colectiv a îmbrățișat o piesă scrisă din necesitate de a răspunde ne-

voilor actuale ale satului, dăruirea de care a dat dovadă în timpul repetițiilor și evoluția lui artistică, constituie un exemplu.

Piesa s-a bucurat de o bună distribuție. Nicușor Conache, în rolul lui Stele, a fost firesc și impresionant. El a biruit greutatea rolului, dovedindu-se capabil de noi și vizibile progrese. Sandu Simionică și Jiva Guran au creat personaje veridice. În rolul Măriuței — Geta Hiteț realizează momente de adîncă emoție artistică. Constanța Avădanei, Ovidiu Ciucă și Marilena Dumitrescu, bine îndrumați, au interpretat cu succes rolurile încredințate.

Acum, după ce piesa a trecut cu succes de faza finală, i-am adus și anumite îmbunătățiri care mi-au fost sugerate de spectatori. În felul acesta cred că ea va servi și mai bine la rezolvarea unor probleme care se pun azi în viața satului, pentru care de altfel am și scris-o.

I. GHELU

Laureați și premiați

Cămine culturale sătești

Premiul I. — în valoare de 6.000 lei, medalia de aur și titlul de Laureat al Festivalului, echipei de teatru a căminului cultural din com. Budîșteni, raionul Topoloveni, regiunea Pitești.

Premiul II. — în valoare de 4.000 lei și medalia de argint, echipei de teatru a căminului cultural din com. Armeniș, raionul Caransebeș, regiunea Timișoara.

Premiul III. — în valoare de 2.000 lei fiecare și medalia de bronz, echipelor de teatru ale căminelor culturale din comunele: Izvor, raionul Roman, regiunea Bacău; Bicălat, raionul Huedin, regiunea Cluj (limba maghiară).

Mențiuni în valoare de 1.000 lei, căminului cultural din com. Murighiol, raionul Tulcea, regiunea Constanța (limba ucraineană).

Case raionale de cultură

Premiul I. — în valoare de 6.000 lei, medalia de aur și titlul de Laureat al Festivalului, echipei de teatru a casei de cultură din Tg. Ocna, regiunea Bacău.

Premiul II. — în valoare de 4.000 lei și medalia de argint, echipei de teatru a casei de cultură „Friedrich Schiller” din Capitală (limba germană).

Premiul III. — în valoare de 2.000 lei și medalia de bronz, echipei de teatru a casei raionale de cultură din Rîmnicu Vilcea.

Mențiuni în valoare de 1.000 lei fiecare, echipelor de teatru ale caselor de cultură „N. Bălcescu” din Capitală și din Dej, regiunea Cluj (limba maghiară).

Teatre de păpuși

Premiul I. — în valoare de 4.000 lei, medalia de aur și titlul de Laureat al Festivalului, echipei de teatru de păpuși a casei raionale de cultură din Giurgiu.

Premiul II. — în valoare de 3.000 lei și medalia de argint echipei de teatru de păpuși a căminului cultural din comuna Poian, raionul Tîrgu Secuiesc, R.A.M.

Premiul III. — în valoare de 2.000 lei și medalia de bronz echipei de teatru de păpuși a casei raionale de cultură din Bistrița, regiunea Cluj.

Mențiuni în valoare de 1.000 lei fiecare, echipelor de teatru de păpuși ale caselor raionale de cultură din: Roman, regiunea Bacău, Botoșani, regiunea Suceava și echipei căminului cultural T. Vladimirescu din raionul Lenin, București.

Recitatori

Premiul I. — în valoare de 1.000 lei, medalia de aur și titlul de Laureat al Festivalului, tov. Andronache Octavian de la casa raională de cultură din Galați.

Premiul II. — în valoare de 750 lei fiecare și medalia de argint, recitatorilor: Aurora Brînzei de la casa raională de cultură din Sibiu, regiunea Stalin; Popescu Anghel de la căminul cultural orașenesc „30 Decembrie” din Craiova.

Premiul III. — în valoare de 500 lei fiecare și medalia de bronz, recitatorilor: Voronca Maria de la casa raională de cultură din Lugoj, regiunea Timișoara; Pop Viorica de la casa raională de cultură din Salonta, regiunea Oradea (limba maghiară); Andreescu Anca de la casa raională de cultură „1 Mai” din București.

Mențiuni în valoare de 300 lei fiecare, recitatorilor: Țirlea Eufrosina de la casa raională de cultură din Birlad; Mușeteanu Romeo de la casa de cultură a raionului „N. Bălcescu” din București; Steinberg Eleonora de la casa de cultură „Baruch Berea” din București.

Instructorii formațiilor laureate primesc individual titlul de Laureat al Festivalului cu medalia de aur și un premiu în bani în valoare de 1.000 lei fiecare.

Au mai fost acordate, de asemenea, 20 de premii speciale a câte 400 lei fiecare pentru interpreții și instructorii de echipe.

*Vide dekuje me ra balrm
prijih' a utrimni prijeme
uspishu v rolvoji novitvo
kivola.*

*Rudolf
Praga*

Salutul oaspeților

Printre spectatorii aflați în sala unde se desfășura finala festivalului se aflau și doi activiști pe tărîmul culturii de masă din Republica Cehoslovacă: Bartoș Iosef, inspector la secția de învățămînt și cultură a regiunii Karlovy Vary și Rudolf Petran, șeful secției de învățămînt și cultură a regiunii Praga. La rugămintea noastră ei au transmis cititorilor câteva impresii.

„Am fost primiți la București cu brațele deschise. Deși nu cunoaștem limba romină ne-am înțeles perfect cu prietenii romini, prin intermediul unei limbi comune, creația artistică de amatori.

Participînd la finala Festivalului bienal al teatrului de amatori „I. L. Caragiale”, ne-am convins că avem scopuri comune și în activitatea artistică: transforma-

rea socialistă a teatru pentru pace. ne-au convins care le-am văzut cele prezentate teatru a casei de beș cu piesa „I cel al casei de rich Schiller” piesa „Oaspeții serii”.

Noi sîntem bucuroși zita și alte case de cultură le ale creației. vom avea ocazia tință cu lucrărilor meniu.

Mulțumim cîmirea frățească ce ni s-a făcut succes dezvoltărilor artistice din voastră”.

De un frumos succes s-a bucurat piesa „Valea tatii” în limba maghiară de echipa de teatru din

Personaje de pe scena festivalului

Recitatorii

Am ascultat-o la festival, după prima piesă jucată, pe recitatoarea Eufrosina Țirlea de la casa raională de cultură din Birlad, recitând poezia „Blestem” de Nicolae Labiș. Am ascultat-o apoi pe Nicoleta Toia, de la căminul cultural Izvor-Roman, care s-a prezentat cu „Balada femeii care și-a pierdut iubitul în război” de Nina Casian. Amindouă recitatoarele condamnă războiul în numele maselor de oameni cinstiți, pașnici, care vor să trăiască.

Am ascultat a nu știu cîta oară balada „Lazăr de la Rusca” de Dan Deșliu; cel care-o recita acum era Octavian Andronache de la casa raională de cultură din Galați. Cuvintele curgeau lin ca o apă, apoi ca o furtună dezlănțuită. Tînărul recitator condamnă cîinia chiaburească, în numele oamenilor cinstiți, care-și rostuiesc viața așa cum îi învață și îi ajută subdîdul.

Alături de ceilalți participanți la finala Festivalului biennial de teatru „I. L. Caragiale”, recitatorii s-au transformat în adevărați soli ai poporului nostru muncitor. Ei au rostit cuvîntul poporului în problemele cele

Tovarășa Anca Anareescu de la casa raională de cultură „I. Mai” din București, recitînd „Vacanța” de Maria Banus

mari care îl frămîntă: lupta pentru pace și construirea unei vieți noi.

„In regimul burghezilor și moșierilor acest cuvînt n-ar fi fost adus pe scenă niciodată!

Prezența pe scenă a recitatorilor alături de ceilalți artiști amatori în cadrul fazei finale a festivalului de teatru subliniază faptul pozitiv că în ultimul timp casele raionale de cultură ca și căminele culturale din sate au descoperit și cultivat cu mai multă perseverență aceste talente din popor care în curînd pot deveni elemente de valoare pe scenele teatrelor noastre.

STELIAN FILIP

Un rodnic schimb de experiență

Timp de trei zile am asistat la faza finală a Festivalului biennial de teatru „I. L. Caragiale”. Pe mine, ca instructoroarea a unei echipe artistice sindicale, acest festival m-a impresionat în chip deosebit. Aici am avut din plin și ce admira, și ce învăța. Artiștii amatori prezenți la finală au căutat să valorifice cât mai bine bogăția de idei a pieselor și să-și interpreteze unele cu deosebită măiestrie rolurile.

Fișcul cu care a fost jucată piesa „Nemaipomenita furtună” de echipa căminului cultural din Budișteni, raionul Topoloveni, mi-a dat un bogat material de gîndire.

Caietul meu personal de însemnări cuprinde acum noi rînduri despre

punerea în scenă a pieselor într-un act. Însemnările făcute de mine nu vor rămîne literă moartă. Voi căuta să traduc de îndată în practică experiența valoroasă pe care am desprins-o participînd la această sărbătoare, așa putea spune, a actorilor amatori de la sate. În curînd voi pune în scenă cu artiștii amatori de la uzinele „Semănătoarea” pe care îi instruiesc, o piesă într-un act inspirată din viața satelor. Avem de gînd să prezentăm această piesă în mai multe comune din regiunea noastră și să verificăm pe concret dacă am înțeles bine viața satului, dacă ne-am însușit învățămintele dobîndite cu prilejul fazei finale a festivalului.

Așa cum noi am învățat de la artiștii amatori de la sate, fără îndoială că și aceștia vor putea învăța multe lucruri folositoare pentru activitatea lor de la echipele artistice sindicale. În felul acesta vom realiza un rodnic schimb de experiență, lucru pe care îl recomand tuturor instructorilor artistici ai echipelor de amatori. Deplasările la sate vor face ca și echipele de teatru din fabrici și uzine să-și aducă aportul — jucînd piese cu o tematică desprinsă din viața satului — la opera de transformare socialistă a agriculturii.

MONA-SOFIA
DUDULEANU
instructor artistic
la uzinele
„Semănătoarea”

Cheia succesului

Cînd artistul poporului, tovarășul Costache Antoniu, președintele juriului Festivalului de teatru „I. L. Caragiale” a anunțat că echipa căminului cultural din Armeniș, raionul Caransebeș, a luat premiul II pe tară, o bucurie imensă a cuprins întregul colectiv. Sosise clipa în care erau răsplătiți pentru munca nenumăratelor seri petrecute în repetiții, pentru emoțiile trăite în timpul fazelor de concurs. Dar nu numai atât. Cele 12 piese din repertoriu, dintre care „Bărbatul fără opinci”, „Răfuiala”, „Tîrgul inimilor” — cu care de altfel au concurat în cadrul festivalului — constituiau mărturia puternică și a altui fapt. Viața personajelor din piesele alese se împletea cu însăși viața interpretelor și nu întîmplător primii care s-au înscris în întovărășirea zootehnică din satul lor au fost membrii echipei de teatru. Au mers apoi și prin satele vecine. Și piesele lor, replicile, jocul actorilor au început a deschide larg porțile înțelegerii oamenilor. Rînd pe rînd foștii spectatori, tîrănii din Feneș, Teregovă, Bătrîna, Buchim sau Slatina-Timîș, semnau actul de constituire al întovărășirilor din satele lor, unele ajungînd fruntașe pe regiune. Nu era acțiune legată de frămîntările satului fără ca membrii echipei de teatru din Armeniș să nu i se alăture. La munca pentru electrificarea satului sau la instalarea rețelei pentru radioficare, brigada „artiștilor” condusă de David Niculescu (tîran întovărășit, interpretul lui badea Isac

din „Tîrgul inimilor”) a fost mereu în fruntea muncii voluntare. În satul Bătrîna unde cu ani în urmă nu erau decît cîteva sălașe, aruncate pe coasta muntelui Țercului, astăzi se ridică clădirile noi ale școlii de 4 ani și căminul cultural. Vrednica brigadă de actori a lucrat cît la cot cu tîrănii din Bătrîna la fundații, la zidărie, la finisări. Peste tot unde auzi bătînd inima satului, aflî acolo și un membru al acestui colectiv artistic. Dacă ar fi să vorbim numai de Mihai Dragomir — interpretul lui Gheorghe din piesa „Tîrgul inimilor” — și ar fi de ajuns. Cu cîteva zile înainte de festival el a fost delegat la cel de-al III-lea Congres al cooperăției în calitate de președinte al cooperativei din sat. Munca lui pe acest tîrîm i-a fost de asemenea încununată de succes. Cei 1836 de cooperatori ai satului au valorificat 12 vagoane de fructe și și-au depășit planul de contractare la lină cu 200 la sută.

Diploma și medalia de argint, cîștigate la concurs, au fost trecute din mîină în mîină ca niște lucruri de mare preț. Participarea efectivă a actorilor amatori la viața nouă a satului le-a dat cheia succesului nu numai în interpretarea scenică, dar mai ales în alegerea și înțelegerea pieselor jucate. Toate acestea fuseseră consemnate la vremea lor în caietul de concurs și au atîrnat greu în balanța aprecierii juriului.

LILIANA ȘAPLAN

Concursul ALBINELI

Cîntec de la noi

Frunză de trifoi
Cîntec de la noi,
Place-mi mie mult
Place-mi să-l ascult:
Cîntat de feciori
Pe la sezători.

Frunză de trifoi
Greu trăirăm noi,
Frații mei fărtași
Care m-ascultați.

Fost-a noapte grea
Peste țara mea,
Peste satul meu,
Peste neamul meu
Întuneric mut,
In jale născut.

Dar iată că-n zări
Peste depărtări,
Măre, se iveau
O frumoasă stea.
Stea strălucitoare,
Mîndră ca un soare
Și venea, venea,
Noaptea alunga,
In casă intra,
Casa lumina.

In inimi pășea,
Inimi veselea.

Partidul iubit
Și nebiruit
Ne-a scăpat de rău
Și de traiul greu.
Ne-a făcut să știm
Răul să gonim
Bine să trăim.

Azi avem de toate,
Piine și bucate,
Mesele-ncărcate,
Inimi luminate,
Lanuri înfrășite,
Vrerile-implinite.

Și-om mai tot avea
Cîte noi om vrea
Că steaua cea mare
Și strălucitoare
Astăzi luminează
Și ne-mbărbătează.

Auzit și cules în sa-
tele Văleni și Cufoaia
din raionul Lăpuș
de CHIRA VERA
Tg. Lăpuș

Seri de iarnă în Mălureni

Noaptea lungi. Se strîng oamenii pe la clăci și tăifăsuiesc. Despre cîte nu discută ei? Bunăoară, despre recoltă. Că „toamna se numără bobocii” asta o știe oricine. Oamenilor le place să numere bobocii pe îndelete, să afe cît a luat cutare de pe ogorul lui, cît a luat celălalt. La taifas ei se bizuie numai pe ce au văzut. Cînd treceau, adesea, pe șosea în sus și în jos, pe lingă lotul școlii de 7 ani din Bădiceni-Mălureni, nu se opreau ei și priveau cum se face aici munca? Iar acum, după ce s-a strîns recolta, au de ce vorbi.

Păi ce ceapă s-a scos de-acolo... Trei cepe la kil. De pe cei doi ari s-au recoltat 430 kg. ceapă. De roșii să nu mai vorbim. N-a avut nimeni în sat așa roșii. Patru ari au fost cultivați cu roșii. S-au recoltat peste 700 kg. Și oamenii își amintesc acum modul cum se făceau lucrările pe lotul școlar. Le spunea despre aceasta Oană Grăjdan, profesoara de științe naturale, I. Radu, administratorul internatului, V. Popescu, bucătarul sau oricare pionier și școlar. Pămîntul s-a arat adînc de cu toamnă. S-a îngropat gunoiul sub brazdă. S-au făcut straturile sub nivelul suprafeței pămîntului. Să țină apă. S-a mărunțit pămîntul, iar buruieni, să fi murit de dorul lor, n-ai fi găsit un fir.

Multe mai vorbesc oamenii și le place să compare, să calculeze. Vorbesc oamenii despre pogonul lui Mitică Ciontoloc din Bădiceni. Bun gospodar. Avea un pogon de pămînt, numai nisip, de nici pălămida nu creștea.

Anul acesta s-au făcut niște porumbi, pădure, nu alta. Și dacă n-ar fi fost seceta... Secretul? Întrebați-l pe Mitică, întovărășitul. Numai el știe cîte căruțe de gunoi a cărat în fiecare iarnă. Acum pămîntul e gras ca untul. Stau oamenii și socotesc. Parcă ar începe să priceapă. Scoate tov. Chiriță, președintele întovărășirii din Bădiceni, comuna Mălureni, un creion. Scoate și-o hîrtie. Desenează un pătrat mare.

— Asta ar fi, care va să zică, tarlăua întovărășirii. — Trage o linie. O linie strîmbă, tremurată.

— Aicea am pus noi cartofii, 30 de ari. Am făcut arătură adîncă, am îngre-

șat locul, la fiecare cuib am pus îngrășăminte chimice, prașila am făcut-o la timp. Știți cît am scos? 4.000 kg. de cartofi. Asta înseamnă peste 13.000 kg. la hectar. Și ce cartofi? Un cos la cuib. Doi cartofi la kilogram.

Mai trage o linie.

— Alătura am pus tot cartofi. 23 de ari. L-am lucrat de mîntuală. Bălegar n-a văzut. Știți cît am scos? 1.500 kg. de cartofi. Tuberculi ca nuca. Ar veni cam 6.000 kg. la hectar.

Socoteala e acum simplă. Comparația — convingătoare. Trage tovarășul Chiriță încă o linie.

— De pe un ar, lucrat în condiții bune, s-au recoltat peste 134 kg. de cartofi, iar de pe un ar, lucrat de mîntuală, s-au recoltat 60 kg. Acum socotește dumneata cît a pierdut întovărășirea la ar.

Ia altul plaivazul și socotește. Păi 134 fără 60, fac 74. La 25 de ari întovărășirea a pierdut 1.850 kg. de cartofi.

Acum e clar. Poate a trecut de miezul nopții. Dar oamenii socotesc, compară și trag învățăminte.

PETRE D. TUDOSE

directorul școlii de 7 ani din Bădiceni, comuna Mălureni, raionul Curtea de Argeș

DOINA

Doină, melodie veche,
cîntec fără de pereche,
bunii te cîntară ieri
tot trudind pe la boierii,
obidiți și supți de vlagă,
fără pită în desagă,
cu harapnicul pe spate,
dar cu sete de dreptate.

Doină vîers de ciocirlie,
azi ești imn de bucurie
și îndemn ne ești în muncă;
te cîntăm cu drag în luncă
și toamna-n gospodărie,
cînd se coc strugurii-n vie.

MITICA LACATUȘU
comuna Săbăoani, reg. Bacău

LAMINORUL DE LA ROMAN

Noiembrie 1957... Cenușiu ca leșia, cerul era umed și jos. Zărilor, vinete, fumurii și cețoase. apăsau peste cimpul pustiu de frigul toamnei. Copacii despuiați își tremurau în vînt ultimele frunze.

Pe același cîmp larg și pustiu al toamnei, însă, se ridica în zare silueta grea a marelui laminor de la Roman, care-și anunțase primele probe.

Rătăcind prin imensitatea hălelor printre sutele, miile de lăzi cu piese uriașe care așteptau să fie desfăcute, montate, aveai impresia că nimic nu e terminat. Și totuși, undeva, sub imensele bolți de fier și sticlă, în hala principală, inima de oțel a gigantului începea să bată.

La posturile de comandă oamenii își verificau încordați aparatele. Un sunet de sirenă a spințecă liniștea dînd semnalul începutului. O ghiară uriașă, declanșată electric, pătrunde pe ușa cuptorului și prinde ca pe o jucărie unul din cubilourile roșii de câteva sute de kilograme pe care-l lasă să se rostogolească spre igheabul turnant al roților.

Bara roșie zburdă semeată pe sub privirile tăcute ale oamenilor, pînă în dreptul perforatorului, unde alte brațe mecanice o aruncă în gura acestuia. Cîteva secunde doar, încărcate de tipătul metalic sfîșietor al barei și în locul drugului masiv de oțel de 3 metri apare dincolo o țevă de 12 metri și de trei ori mai groasă. Roșie încă, ea circulă mai departe automat spre igheabul laminorului DUO unde suportă subțierea pe rețelilor și încă o ușoară atunțire. Apoi, mai departe, la drum spre netezitor, apoi spre calibror și în fine spre paturile de răcire...

24 de țevi s-au așezat cuminti pe patul metalic de răcire, după ce se plimbaseră prin ciudatele și complicatele mecanisme sub privirile încărcate de nerăbdare și de admirație ale oamenilor, apoi... Apoi, un gînd imens a stăpînit întreaga suflare ca un fior adînc de izbîndă și de bucurie: laminorul lucra.

Pe fruntea inginerului Leonid Krutikov de la „Uralmaș Zavod” a trecut o rază de lumină. A ris alături de fochistul Bujor Alexandru și un grup de ingineri și tehnicieni și-au strîns fericiți mîinile. Ciorchini de oameni de pe poduri și pasarele au început să coboare liniștiți. Complicatele mașini care-și spusese cuvîntul, tăcuseră. Un imens pod rulant s-a apropiat pe sus și s-a oprit în dreptul grupului de tehnicieni unde și-a lăsat cu precizie cîrligul uriaș. Sughubătul macaragiu vrea o țigară. Și țigara s-a ridicat în sus cu macaraua... Gestul acesta simplu, de destindere, era revelator și simbolic...

Construcții ale socialismului

Sub cerul umed al toamnei se lăsa noaptea. Peste lumina începutului, care se consuma intens în fiecare, se lăsa liniștea...

Pe un cîmp cenușiu din Moldova își ridicase steagul o nouă uzină. Una din zecile, sutele de uzine ale socialismului...

Ulucitor era totul. Dimensiunile hălelor în scheletul cărora se turnaseră peste 10.000 de tone de fier forjat, întinse pe o suprafață de cîteva zeci de hectare. Te copleșeau cifrele producției viitoare: 300.000 de tone de țevă laminată...

De aci, va porni mîine prețiosul material care va constitui noul sistem de alimentare cu apă, gaz metan și petrol, spre cele mai îndepărtate colțuri ale țării. Într-un viitor apropiat prin țevile de aci vor circula principalele bogății din adîncuri începînd cu țiteiul și terminînd cu sarea care va fi trimisă pe cale lichidă sub cunoscuta formă de slatină pînă la marile uzine chimice care îi vor da noi și multiple utilizări...

Din seara aceea tîrzie de toamnă, a trecut abia un an. Dar timpul n-a pășit mai departe singur. Alături de el, cu el în pas, uneori depășindu-l, au mers oamenii.

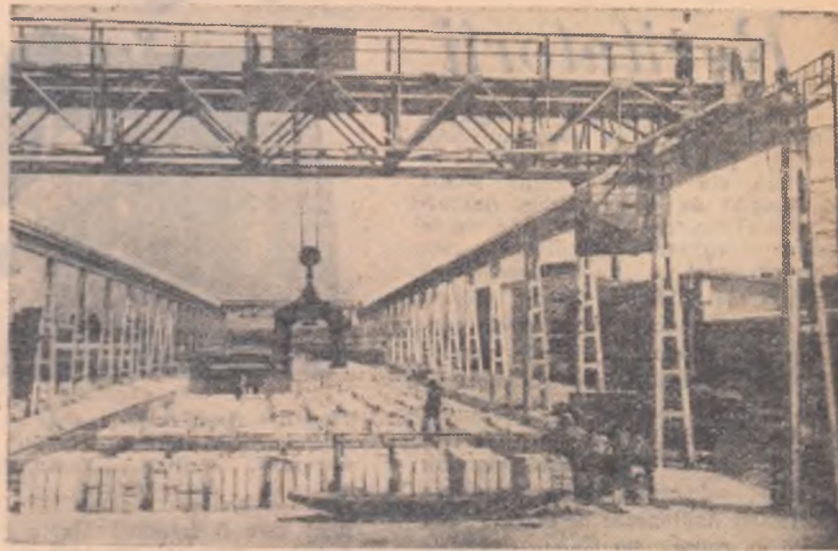
Cifra de 300.000 tone producție anuală, care părea uriașă la început, a fost depășită din primele luni. Încordarea și freacăntul sufletesc al oamenilor erau firești la primele probe, se transformaseră în elan — acel elan al muncii care te cuprinde ori de cîte ori pășești pragul unei asemenea construcții socialiste, iar miile de vagoane cu țevi, care ies azi pe porțile gigantului laminor din Roman, îndreptîndu-se în toate colțurile țării, par liniștite și firești convoaie ale păcii și buneii stări.

În mai puțin de un an de la inaugurare, uzina răsărită pe un cîmp în Moldova avea să fie citată în expunerea făcută la ședința plenară a C.C. al P.M.R. din 26—28 noiembrie 1958 de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, printre marile uzine ale țării, care laolaltă cu altele, ridicate pe tînduri, contribuie zi de zi la opera de construire a socialismului, la ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii de la orașe și sate.

Prezența acestui laminor, alături de alte noi construcții industriale, în Moldova înapoiată și săracă pînă mai odinioară, înseamnă încă o verigă în lanțul de înfăptuire ale regimului nostru pentru prosperitatea și înflorirea economică a tuturor regiunilor țării.

Și nu-i departe timpul cînd prin țevile de la Roman bogățiile pămîntului vor pătrunde pînă în cele mai îndepărtate sate ale țării.

N. D. CARPEN

In domeniul construcțiilor de locuințe se prevăd pentru anul viitor importante măsuri menite să contribuie la efectuarea într-un timp cit mai scurt a construcțiilor și la un preț de cost cit mai scăzut. Industria de cărămizi deține aici un rol important.

In fotografie: la fabrica de cărămizi Doaga (regiunea Galați) producția este manipulată cu ajutorul unui mare pod rulant.

Un colț de țară: VRANCEA

Mărginită de colțul munților Carpați, cu înălțimi nu prea mari, dar netrecute decît de rare pasuri, străbătută de apele repezi ale Zăbalei, Putnei și Șușiței, păzită de măgurile Odobeștilor, Vrancea pare o adevărată cetate naturală. Bogată în păduri, în sare, locuită de oameni scumpi la vorbă și iuți la faptă, „țara Vrancei” a cunoscut odinioară vremuri de glorie. Dimitrie Cantemir, Domnul Moldovei de acum un sfert de mileniu, o numește „republică” fiindcă era aproape neatîrnată de puterea domnească. Vrîncenii nu plăteau birnici pentru sare și nici pentru lemn. Din rîndurile lor s-au ridicat mari dascăli care au ajutat la cîrmuirea treburilor Moldovei, sau cărturari ca Miron Costin, cronicarul. Din timpuri vechi vrîncenii stăpîneau în devălmășie pămîntul și pădurile. De situația aceasta s-au folosit societățile capitaliste pe acțiuni care urmăreau să prade bogățiile Vrancei.

În urmă cu cincizeci sau șizeci de ani a apărut în Vrancea prima exploatare forestieră capitalistă. În scurt timp, banii pe care societatea aceasta îi investea pentru tăierea codrilor merii — adică nepătrunși — ai Vrancei, i-au adus cîștiguri uriașe. A mai apărut după aceea și o altă societate forestieră capitalistă. Apoi alta. Ca ciupercile după ploaie se nașteau în Vrancea „parcetele” forestiere. Prin înșelăciune, furt, judecăți strimbe, chiar

crime uneori, vrîncenilor li s-au luat, încetul cu încetul, drepturile asupra pămînturilor lor.

Pe locurile acestea, pe care pînă mai ieri oamenii erau amenințați să piară, a început astăzi să-și facă loc o altă viață. Și numai vrîncenii înșiși, care au cunoscut toată mizeria trecutului, pot spune cu adevărat ce simt în fața schimbărilor prin care trece traiul lor. Vorbeam despre lucrurile astea cu moș Toader Bonza, care mă ducea în căruță către Tulnici. Și cum îmi vorbea despre ce a pățit el ca tăietor de pădure și felul în care trăiește astăzi, s-a oprit deodată la mijlocul unui gînd și mi-a arătat cu mina împrejur, spre munții reimpăduriți. Numai ocolul silvic din Tulnici a reimpădurit în ultimii ani cîteva mii de hectare.

...În 1948 au fost găsiți analfabeți 55 la sută dintre vrînceni. Astăzi nu mai există om care să nu știe să scrie și să citească în satele acestei străbune așezări.

Vrancea, care nu avea decît cîteva școli în trecut, are astăzi șaptezeci, de toate tipurile, începînd de la școli elementare pînă la școli medii tehnice, cu internate pentru copiii muncitorilor și țărănilor muncitori din Vrancea. Mulțe sate, ca cele din Fetig, Lunca ori Năruja și-au construit ele însele localități școlare.

La Tulnici, către munte, bibliotecă satului are 2.000 de volume; la Andreieșu de Sus, peste 2.000 de volume. În Vrancea există astăzi 47 de cămine culturale și tot atîtea biblioteci.

A suspinat moș Toader după un copil al său căruia i-a cioplit de mult troiță sub care să odihnească. Fusese bolnav de „fierbințeli” și îl luase să-l ducă cu căruța spre Balotești. Dar drumul acesta care azi se face în două ore și jumătate, cerea pe atunci mai bine de o zi. N-a mai ajuns cu feciorul lui la Balotești.

Astăzi la Năruja și la Vidra sînt spitale cu sute de paturi.

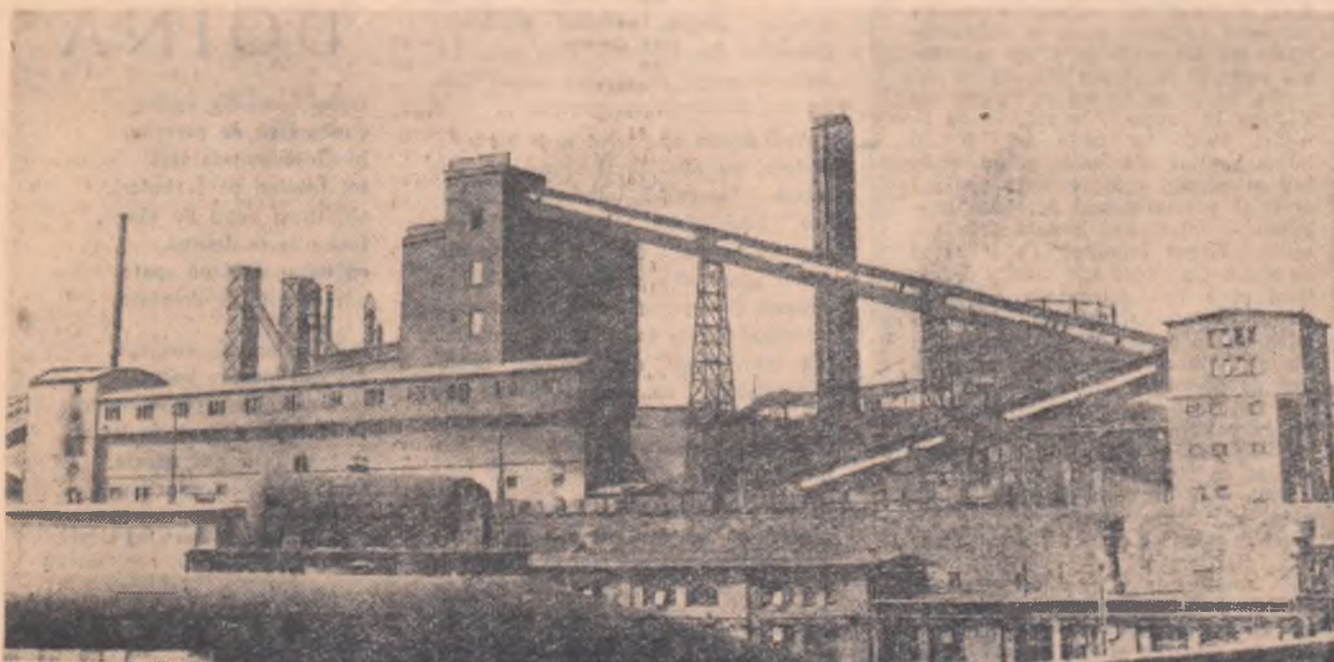
Moș Toader și-a șters parcă, de pe ochi, o pinză de lacrimi cînd mi-a spus:

— De-ar fi trăit acum copilul meu, scăpa. Că acum nu e comună care să nu aibă dispensar și doctor.

Mulțe lucruri care n-au fost odinioară, există astăzi în Vrancea: microhidrocentrala de la Năruja, care trimite lumină pînă la satele din munte, caravana cinematografică, gospodăriile colective milionare ca cea din Paltin, fabricile de mobilă, etc.

Nimic din toate acestea n-a existat altădată în Vrancea. Toate s-au făcut în anii aceștia ai pînării noastre populare.

F. PETRESCU

In industria siderurgică, pe baza noilor capacități de producție, (urmare a intrării în funcțiune în 1959 a unei baterii de cocs și a încă două laminoare), ca și a exploatării mai raționale a utilajelor existente, se prevede o creștere a producției siderurgice cu 23 la sută față de 1958.

In fotografie: un aspect al fabricii de aglomerare a minereului din Hunedoara.

Contribuția țării noastre la activitatea O.N.U.

— România? Ce țară mai e și asta? După cite știu eu nu este trecută nicăieri pe hartă.

— Cum dragă, există o asemenea țară și, dacă nu mă înșel, e pe undeva prin Balcani.

Iată cum era „cunoscută” țara noastră în timpul regimului burghez moșieresc de către țările mai îndepărtate de granițele României. Cei care o cunoșteau mai bine erau monopolisții americani, englezi și francezi. Și aceștia o cunoșteau pentru că o secătau de toate bogățiile ei naturale, începând de la petrol, cherestea și terminând cu grânele.

Vremurile acestea au trecut. Ele nu mai sînt decît o tristă aducere aminte. Sub conducerea clasei muncitoare și al partidului său de avangardă, Partidul Muncitoresc Român, avînd sprijinul frătesc și totdeauna nelipsit al marii țări prietene și vecine Uniunea Sovietică, poporul nostru muncitor și-a luat soarta în propriile sale mâini. Țara noastră a ieșit din anonimatul din totdeauna. Ea are azi un însemnat cuvînt de spus atît pe tărîm economic cit și pe cel politic internațional.

La 14 decembrie a.c. s-au împlinit trei ani de cînd Republica Populară Romînă a fost primită în forul cel mai înalt al popoarelor, Organizația Națiunilor Unite, Republica Populară Romînă își bazează politica externă pe lupta pentru apărarea și consolidarea păcii. Ea face parte din marele lagăr al socialismului, în frunte cu U.R.S.S. și se dezvoltă neconținut din punct de vedere economic, cultural și politic. Țara noastră a participat în ultimii trei ani la lucrările a trei sesiuni ordinare și trei sesiuni extraordinare ale Adunării Generale O.N.U. precum și la o serie de lucrări ale diferitelor comisii și comitete ale acestei organizații. Alături de celelalte state iubitoare de pace în frunte cu Uniunea Sovietică, țara noastră a luat atitudine pentru încetarea agresiunii anglo-franco-izraeliene împotriva Egiptului. De asemenea, R.P.R. s-a alăturat celorlalte state iubitoare de pace la acțiunea de condamnare a agresiunii americano-englize în Iordania și Liban, acțiune ce i-a silit pe imperialiști să părăsească aceste țări. Delegația țării noastre a sprijinit și sprijină consecvent propunerile sovietice cu privire la dezarmare și la interzicerea armelor nucleare. De multă considerație se bucură poziția țării noastre în cadrul O.N.U. în problema dreptului la autodeterminare al popoarelor din Algeria, Cipru, Togo, Irianul de vest etc. De asemenea, R.P.R. se declară împotriva discriminării rasiale care mai există în S.U.A., Anglia, Uniunea Sud-Africană etc.

An de an prestigiul țării noastre a crescut. O dovadă grăitoare în această privință o reprezintă alegerea reprezentanților R.P.R. la conducerea diferitelor organisme ale O.N.U. Anul trecut, de exemplu, tovarășul M. Magheru, reprezentantul permanent al țării noastre la O.N.U. a fost ales raportor al comitetului politic special, iar anul acesta președinte al aceluiași comitet. De asemenea, la ultima sesiune a comisiei de statistică un reprezentant al țării noastre a fost ales vicepreședinte.

Activitatea intensă și rodnică a țării noastre la O.N.U. constituie o mîndrie pentru poporul nostru. Aparținînd marelui lagăr al socialismului în frunte cu Uniunea Sovietică, țara noastră continuă să ducă și pe mai departe o politică consecventă de apărare și întărire a păcii, izvorită din însăși esența orînduirii democrat-populare a statului nostru.

Pe scurt

În ședința din 12 decembrie a conferinței de la Geneva a celor trei puteri în blema încetării experiențelor cu arma nucleară, participanții au adoptat textul articolului 3 al proiectului de acord, referitor componența organelor de control asu- încetării experiențelor cu arma nucleară. Conferința a continuat, de asemenea, discutarea documentului prezentat de delegația sovietică cu privire la principalele preeri care stabilesc procedura instituirii și vitea organelor de control.

La 11 decembrie s-a încheiat Conferința omică a țărilor Asiei și Africii. Conferința doptat hotărîrea de a crea o „Organizație asiatică de colaborare economică” în ul întăririi colaborării în domeniul dezării economice a țărilor afro-asiatice. Deții la conferință au condamnat crearea zisei „piețe comune europene” de către ele vest-europene, care împiedică dezvoltarea relațiilor comerciale internaționale.

Partidele de opoziție din Grecia critică vehementă poziția guvernului grec în blema Ciprului. Pasalidis, președintele unii democrate de stînga (E.D.A.), a at că politica nehotărîtă a guvernului ribuire la menținerea jugului colonialist Cipru. El s-a pronunțat pentru mobilizaturor forțelor care sprijină autorminarea Ciprului. Deputații liberali, zresisți și cei ai partidului social-popular erut, de asemenea, autodeterminarea Ciui.

În satele din Uniunea Sovietică se construiesc sute de cluburi ale colhozurilor și sovhozurilor. În fotografie: clădirea noului club al colhozului „Kirov” din R.S.S. Autonomă Abhază. Clubul are o sală de spectacole spațioasă, o bibliotecă cu mii de volume și alte încăperi în care își desfășoară activitatea cercurile de artiști amatori.

Din țara constructorilor comunismului

PLANUL DE ȘAPTE ANI DESCHIDE MINUNATE PERSPECTIVE...

...dezvoltării agriculturii în Kazahstan...

Valorificarea pămînturilor înțelenite și virgine din Kazahstan a dus la creșterea considerabilă a agriculturii din această republică sovietică. Astfel în ultimii cinci ani suprafața culturilor cerealiere s-a mărit de peste trei ori, iar recolta globală de cereale a crescut de 4,5 ori. Acum Kazahstanul întrece cu mult în privința recoltei de grîu Canada, una din cele mai mari țări producătoare de grîu din lumea capitalistă.

Planul de șapte ani deschide perspective minunate și agriculturii din Kazahstan. În 1965 recolta globală de cereale a republicii va fi de peste două ori mai mare decît cea din 1957.

...creșterii animalelor în Bielorusia...

În ultimii cinci ani producția de lapte a Bielorusiei a crescut de trei ori, iar cea de carne de peste 1,5 ori. În acest an producția de lapte pe cap de locuitor a ajuns la 350 kg., întrecînd S.U.A.

Planul de șapte ani prevede

creșterea pe mai departe a producției de carne și lapte. Astfel, în 1965, R.S.S. Bielorusă va produce 55.000 kg. lapte și 12.600 kg. carne la sută de hectare de pămînt, ceea ce reprezintă mai mult decît de două ori producția actuală. Aceste prevederi ale planului vor fi îndeplinite prin sporirea efectivului de vite și prin ridicarea productivității lor.

...industrii chimice din Ucraina

Planul de șapte ani deschide largi perspective dezvoltării industriei chimice din Ucraina. Pînă în 1965 producția de fibre

sintetice și artificiale va sporii de 11,5 ori față de 1957, iar cea de rășini sintetice și mase plastice de 80 de ori. Aceasta va da posibilitatea întreprinderilor de bunuri de consum să-și mărească cu mult producția. Astfel, în 1965 vor fi date populației de trei ori mai multe țesături de bumbac, mătase și lînă în amestec cu fibre artificiale și sintetice, de cinci ori mai multă lenjerie tricotală și tricotațe, și cu 2,4 ori mai multă încălțăminte din produse sintetice față de 1957.

În scopul îndeplinirii cu succes a acestor sarcini pînă în 1965 în Ucraina se vor construi și reconstrui 64 de întreprinderi ale industriei chimice.

O nouă inițiativă a U. R. S. S. pentru asigurarea păcii în lume

În preziua deschiderii la Paris a sesiunii organizației agresive a N.A.T.O. guvernul sovietic a chemat din nou puterile occidentale la înfăptuirea unor măsuri practice pentru destinderea situației internaționale și pentru stabilirea unei păci trainice în lume. Declarația guvernului sovietic în legătură cu sesiunea Consiliului N.A.T.O. a fost primită cu deosebită satisfacție de popoarele lumii, fiind o nouă dovadă a înaltului spirit de răspundere de care este călăuzită Uniunea Sovietică față de soarta omenirii.

Declarația arată de la început că N.A.T.O. este un instrument de pregătire a războiului. Crearea acestei organizații agresive a dat loc unei curse nestăvilite a înarmărilor. Potrivit datelor oficiale, cheltuielile de război ale participanților la acest bloc au atins, în nouă ani de existență, uluitoarea cifră de aproape 500 miliarde dolari, adică de aproape trei ori mai mult decît valoarea produsului social total pe 1957 al Angliei, Germaniei occidentale, Franței și Italiei luate la un loc. În tot cursul existenței sale N.A.T.O. n-a manifestat nici o inițiativă pașnică, ci, dimpotrivă, a împiedicat sistematic orice propunere îndreptată spre micșorarea încordării internaționale. Actuala sesiune a N.A.T.O. va discuta problema accelerării amplasării bazelor americane pentru arme rachete și nucleare pe teritoriile acelor state membre ale N.A.T.O. unde asemenea baze

nu există încă. Guvernul sovietic consideră că este necesar să atragă din nou atenția asupra urmărilor grave pe care le-ar aduce înfăptuirea acestor planuri. În cazul cînd ar fi întreprinsă o încercare de agresiune împotriva U.R.S.S. sau a vreuneia din țările socialiste aliate cu ea, necesitățile de apărare ar face de înclănturat o contralovitură împotriva bazelor pentru armele rachetă și nucleară ale N.A.T.O. Și nu este vorba numai de țările vest-europene. Tehnica militară modernă face ca agresorul să nu fie ferit de contralovitură în orice colț al pămîntului ar fi el.

Uniunea Sovietică făcîndu-se acum, ca și în atîtea alte rînduri, ecoul năzuințelor de pace ale popoarelor, adresează din nou puterilor occidentale un apel la rațiune și înțelegere. Guvernul sovietic propune țărilor participante în N.A.T.O. măsuri concrete pentru destinderea situației internaționale și întărirea păcii: încheierea unui tratat de neagresiune între țările N.A.T.O. și ale Organizației; Tratatului de la Varșovia; crearea unei zone denuclearizate în centrul Europei; reducerea efectivelor trupelor străine în Europa; reqlamentarea problemei Berlinului occidental pe baza transformării lui într-un oraș liber, demilitarizat.

Poporul nostru salută și sprijină din toată inima noua inițiativă a Uniunii Sovietice menită să asigure pacea și securitatea Europei și a întregii lumii.

„Propunerile Uniunii Sovietice cu privire la lichidarea statutului de ocupație al Berlinului oferă posibilitatea deplină de a rezolva problema Berlinului occidental în interesul păcii în Europa...”

(Din „Declarația Agenției TASS”)

Dulles: — Asemenea propuneri nu-mj pot intra în cap..

Plugușorul

Ano, ano, flăcăi și frați,
Stați așa și nu mi-nași
Și cuvântul mi-ascultați.
Ascultați alean la mine
Că urez numai de bine:
Dați-vă pe lângă plug
Ca să vă urăm belșug,
C-am venit și pe la voi
Nu cu plugul tras de boi,
Ci cu noul plugușor,
Plugușor tras de tractor.
Vrem ca-n anul viitor
S-avem în gospodărie
Numai spor și bucurie,
Iar în larg, peste răzoare,
Tarlaua să ne mărească
Și ogorul să-l rodească.
Tînărul că-l moșneagul
Cu toți să seacă pragul
În gospodăria mare
Bogată și-nfloritoare!
Ia mai ehluți, măcăi,
hăi, hăăi!

C-am pornit-o pe urât
După ce am colindat
Țara-ntreagă-n lung și-n lat:
Și-am văzut prin munți, cimpii,
Peste tot, minunății!

Am văzut la Hunedoara
Oțelu-nroșit ca para
În cuptorul cel mai mare
Dintre marile cuptoare,
Ridicat în astă vară,
O mindrie pentru țară.
Printre stînci și printre brazi
Poposirăm la Bicaz
Unde Bistrița spumoasă
Gătî-i ca o mireasă;
Și-n curînd la nunta ei
Vor porni ca vornice
Mii de stele lucitoare
Peste cimpuri și ponoare
Din Moldova-nfloritoare;

Și-am văzut, cit am umblat,
Multe cimpuri fără hat
Și hambare încărcate
Și mese indestulate.
Cît scrutezi cu ochii zarea
Pină-o scaldă-n valuri marea,
Am văzut o nouă mare —
Marea holdei roditoare
Cuprinzînd Dobrogea toată.

Toată colectivizată,
Mindră-n soare și bogată:
Cite frunze pe copaci,
În păture-afîția saci;
Cite mii de-albine-n roi,
Tot atîtea case noi;
Cite stele pe cer sint,
Tot atîtea pe pămînt;
Cite flori sint pe cimpii,
Tot atîtea bucurii!
De-ai-a drag ni-l, tare drag,
Să urăm la toți în prag
Să-nfrățească mindrul lan
Cum e lanul dobrogean,
Să ajungă țara toată
Mai frumoasă, mai bogată,
Cum n-a fost ea niciodată.
Ia mai mi-nați, măi flăcăi,
hăi, hăi!

Vrem ca anul care vine
Să ne-aducă, măi vecine,
Fruite multe și frumoase
Pirguite și gustoase,
Să avem și pentru case
Să trimitem și-n orașe;
Și ne mai dorim la anul
Mai mînos să fie lanul;
Din prisosul de bucate
Să trimitem de la sate
Pentru frații din uzini
Ce trimit pe-ogor mașini
Și la cooperativă
Fel de fel de mărfuri-stivă.
Cu banii de pe bucate
Azi ne cumpărăm de toate:
Banul nostru s-a mărit
Și belșugul a sosit!

Pentru frații muncitori,
Dați-i chiot măi feciori.
Și prin chiot, dați de știre
Că e semn de mulțumire
Și de trainică-nfrățire.
Ei, ce spuneți măi băeți?
La urați voi cit puteți
Urați tare, măi flăcăi.
hăi, hăi!

Ia mi-nați trosnînd din bice
Toți s-audă cum vom zice
Un cuvînt de laudă
Pentru cei ce caută
Ca pe unde-i azi coclaur
Să rodească lan de aur;
Și unde mai sint ciulinii
Să dea-n floare noi grădini;
Pe unde mai sint băltoace
Și mocirle și răstoace
Să se-nșiruie ciopoare
De oite și mioare.
Ia mai mi-nați, măi feciori
Să urmăm exemplul lor.

Și al lor și-al celor care
Sînt să scoată steclă cum
N-am mai văzut pin-acum

În culcuș de brazdă lată
De tractoare răsturnată
Pun tot bobul pe alese
Iar în două foi cînd iese
O toț sapă sapele
O adapă apele
Iar îngrășămintele
Încălzesc vestmintele
Și în țarina-afînată
Crește-n yara cea bogată
Cît butucul de la roată.
Ia mai mi-nați, măi flăcăi,
hăi, hăi!

Vrem ca-n anul care vine
Alte fabrici și uzine,
Școli, cămine, dispensare
Mindre să se-nalțe-n soare,
S-avem drumuri pietruite,
S-avem șanțuri îngrijite,
Și-am mai vrea să se aprîndă
Și luceafărul în grindă,
Și de cărți să fie plin
Orice raft de la cămin.
Ia mai mi-nați, măi flăcăi,
hăi, hăi!

Ne mindrim că azi în sat
Carte toți au învățat
Și la cei învățatori
Le urăm ca-n viitor
Să nu gîndească să lase
Copil fără șapte clase;
Chiar să meargă mai departe
Să-nvețe mai multă carte
Pe la școli și mai înalte;
Înapoi cînd or veni
Noi cu ei ne vom mindri
Că de-al noștri sint, de-acel,
Și vor ști cum să muncească
Lanul mai bogat să crească;
Și vor ști cum să vorbească
Pe unii să-i limpezească
Că descîntecul nu poate
Să te scape de la moarte.
Că-n zadar cred în minciuni
Și în oala cu cărbuni,
Că tot doctoru-i mai bun,
Numai așa vom putea
Viața înfrumuseța

Și să construim în sat
Socialismul mult visat:
Cu om nou și-naintat
În știință și cultură
Și cu multă-nvățătură;
Ia mai mi-nați, măi flăcăi,
hăi, hăi!

Vrem ca-n zi de sărbătoare,
Să vedem în hora mare,
Cu-amiros de busuic
Satul mare la un loc
Săltînd sirba tot mai sus,
Sirba veselă ce-a dus
Faima mindrei noastre țări
Peste graniți, peste mări.
Ia mai mi-nați, măi flăcăi,
hăi, hăi!

De urat am mai ura
Teamă ni-i c-om insera,
Și de spus am mai avea:
Peste tot cum se muncește
Și cu sîrg se construiește,
Cum în fabrici și pe-ogor
Și țaran și muncitor
Plini de-avînt și cu putere!
Și stăpîni pe a lor vrere
Îi pun vieții nou temel
Și muncesc azi pentru ei.
Toți muncim, ne străduim
Ca mai bine să trăim
Să avem belșug și pace
Griu în saci, vin în bîrdace.
Rămii gazdă sănătoasă
Că ne-așteaptă altă casă
Cu bucatele pe masă
Să-i zicem și ei urare
De spor și de bunăstare.
Dați-i chiot, măi flăcăi
hăi, hăi.

ION S. NANIA
(corespondent voluntar)
și PETRE POPA

